

LBRIS

We know  
books

*SUB CERUL LIBER*

Cătălin Deacu



Rep.: De unde vii și cum ai copilărit?

E.L.: M-am născut în Târgu Secuiesc. Apoi, am fost transferată la casa de copii. Am fost abandonată.

Rep.: Familie de secui?

E.L.: Mă crezi că nu prea știu. Știu că sunt unguroaică. Dar mai multe...

Rep.: Dar părinții tăi, după ce te-ai născut, te-au abandonat imediat sau cum?

E.L.: Nu. M-am născut cu probleme de inimă. *După ce au aflat că sunt bolnavă de inimă m-au lăsat la spital.* După aia, pe la vreo 2-3 ani, am ajuns în Buzău la o casă de copii. Este o organizație non-guvernamentală. Bine, nu aparține de stat, nu are nicio treabă. Au trăit numai din sponsori.

Rep.: Dar cine te-a transferat de la spital?

E.L.: De la spital, am mai stat la creșă, în Târgu Secuiesc. După, din Târgu Secuiesc, au venit cei de la fundație. Au deschis fundația în 1995 și când au deschis centrul ăsta ne-au adus pe noi. Am fost vreo 25 de copii care toți acum au crescut mari, sunt la casele lor. Toți au ajuns bine.

Rep.: Cât timp ai stat la acest centru în Buzău?

E.L.: Până la 22 de ani, până mi-am terminat școala. Am început să lucrez, tot ei mi-au oferit chirie. Deci viața mea la ei a fost foarte, foarte, foarte bună!

Rep.: Tu ai făcut școala în Buzău. Ai terminat și liceul?

E.L.: Da. După aia m-am angajat. Am stat patru ani tot la ei. Au deschis un after-school. Am lucrat patru ani cu copii. Am făcut cursuri. Mi-au făcut pregătire pentru a lucra cu copii.

LIBRIS

We know  
books

Eram îngrijitoare. Făceam lecții cu ei, excursii, multe.

Rep.: Îți plac copiii?

E.L.: Mmm... Acum, dacă s-a nimerit, trebuia să fac asta...

Rep.: Părinții, i-ai cunoscut vreodată?

E.L.: La vârsta de 17 ani am fost să îmi cunosc părinții. Era doar tatăl meu, cu un frate de-al meu. Mă așteptam să fie și mama mea. Mama mea nu era acasă. Tatăl meu avea probleme cu alcoolul.

Rep.: Când l-ai văzut pe tata, cum era?

E.L.: Era înalt, brunet. Semăna foarte bine cu mine. Era în stare de ebrietate. ***Mi-a părut foarte rău că nu aveam ce să vorbesc cu el. Începusem să-i pun întrebări, de ce m-ai lăsat? De ce m-ați lăsat?*** Unde este mama? Și el mi-a spus, păi da, dar erai bolnavă de inimă. Păi și dacă eram bolnavă de inimă, de ce nu veneați măcar să mă vizitați? Păi nu, că n-am avut bani. Și l-am întrebat, dar pentru băutura poți să ai, nu? Cică nu, că muncește băiatul meu. Păi de ce îl pui tu pe băiatul tău să muncească pentru tine? ***Stând de vorbă cu tatăl meu intră fratele meu pe ușă și când m-a văzut imediat m-a luat în brațe. Și mi-a zis, nu mă lăsa aici, că nu pot să stau cu tatăl meu.*** Terminase opt clase și voia să meargă la liceu, dar nu avea bani. M-a rugat să îl iau cu mine. I-am spus că într-o zi o să vin să-l iau. Și chiar vreau să-l iau.

Rep.: Ce s-a întâmplat după?

E.L.: După am venit în București în căutarea unui nou loc de muncă. A fost o perioadă foarte grea pentru că nu știam Bucureștiul, nu știam drumul, cu RATB-ul, cu toate astea. Mă angajasem. Totul a fost bine până am dat de un băiat. Prima mea relație, cum ar veni. De atunci a început calvarul. Asta a fost acum 12-13 ani. Nici acum nu am uitat, zici că s-a întâmplat ieri. ***Am stat ce am stat cu el și la un moment***

**dat, dacă a văzut că nu mai erau bani în casă, a început să mă oblighe să mă culc cu băieți. Am fost și sechestrată și mai multe.**

Rep.: Cum l-ai cunoscut pe băiatul ăsta?

E.L.: Urât. Foarte urât. Și chiar îmi pare rău de trecutul ăsta urât. Era la Buzău în gară, așteptam trenul, eram cu niște prieteni, trebuia să mergem la mare. Nu știu ce a fost în capul meu. I-am lăsat pe toți prietenii mei și am plecat cu el.

Rep.: Te-ai îndrăgostit?

E.L.: M-a încântat, nu m-am îndrăgostit. Îți dai seama, era foarte urât, nu știu ce a fost în capul meu.

Rep.: Dar el a venit la tine și ți-a propus să mergi cu el sau cum?

E.L.: Da. Era prima relație îți dai seama, eram și...

Rep.: Virgină...

E.L.: Da.

Rep.: Te-ai dus direct în București și ai stat la el?

E.L.: Da. Într-o zi, când tot mă obliga să mă culc cu băieții, am reușit să fug. Dar cum am fugit! ***Eram dezbrăcată, eram doar în chiloți. Luase cuțitul și mi-a tuns părul. După aia m-a bătut cu cablul ăla gros care se pune pe sârmă și într-o fracțiune de secundă când s-a întors el cu spatele am avut noroc și am fugit.*** La colț, era un magazin. Doamne, ferească Dumnezeu! Toată lumea din magazin, mai ales aia, vânzătoarea se uită la mine și îmi spune „ieși afară din magazin”! Tremuram toată, nu mai puteam, eram sângerată, îți dai seama cu atâtea pe spate. Și am zis, dați-mi un halat, ceva! Norocul meu că un băiat din magazin m-a ajutat, mi-a luat tot ce am avut nevoie și m-a dus direct la Poliție. După, Poliția mi-a făcut legătura cu un centru din București pentru femei maltratate. Am stat un an de zile.

LRBIS

We know  
books

Sunt creștini, pocăiți. La ei m-am pocăit. Cât de cât îmi revenisem.

Rep.: Numai un pic. Cât a durat povestea asta a ta cu acest băiat care te obliga să te prostituezi?

E.L.: Două, trei luni. Puțin.

Rep.: Dar, la început, el nu se purta așa cu tine, nu?

E.L.: Nu. La început, totul a fost foarte bine. Am stat cu părinții lui în casă, totul era bine. Și la un moment dat el zice „haide să ne mutăm că nu mai vreau să stau cu părinții”. Bine! Că aveam bani, munceam amândoi. Și după a început...

Rep.: Când pe tine te obliga să te prostituezi, el ce făcea?

E.L.: Stătea cu băieții afară, nu știu, îți dai seama. Dar, într-o zi, d-aia m-a și tuns și m-a bătut pentru că nu mai voiam, nu mai puteam. Eram foarte bolnavă. Îți dai seama, ce fată își dorea așa ceva?

Rep.: Asta se întâmpla la voi acasă?

E.L.: Da.

Rep.: El aducea bărbații?

E.L.: Da. Cunoștințe, nu știu cine erau.

Rep.: Banii pe care îi obțineai, îi lua el?

E.L.: Îi lua el.

Rep.: Ție nu îți dădea nimic?

E.L.: Nu! Îți dai seama că nu voiam așa ceva...

Rep.: Nu ai vrut banii ăia...

E.L.: Nu.

Rep.: Te întreb sincer, de ce nu ai încercat să pleci mai repede când ai văzut că îți propune așa ceva?

E.L.: El era, în primul rând, foarte, foarte violent. **Stătea tot timpul numai cu mine. Îmi luase telefonul. Dormea cu cuțitul lângă mine.** Mă șantaja, cum se zice, mă forța...

Rep.: Ți-a fost frică...

E.L.: Mi-am luat inima în dinți și am fugit. Am ajuns la Poliție. Îl cunoșteau, știau povestea lui, că se ocupă cu așa ceva. Am vrut să-l dau în judecată, să fac proces, dar nu m-a băgat nimeni în seamă.

Rep.: Poliția ce a făcut cu băiatul ăsta?

E.L.: N-a făcut nimic. Nimic.

Rep.: Spui că îl știau...

E.L.: Îl știau, dar nu știu de ce nu i-a făcut nimic. Înseamnă că avea relații, nu știu.

Rep.: Problema este că ce ai pățit tu se putea întâmpla și se poate întâmpla inclusiv acum, dacă cei de la Poliție nu au făcut nimic...

E.L.: ...

Rep.: Câți ani aveai la momentul cu Poliția?

E.L.: 23

Rep.: După aia, ce s-a întâmplat?

E.L.: Timp de un an mi-am revenit. Mi-a fost foarte greu să ies din curte. Îmi era frică pur și simplu. Intrasem în depresie. M-am internat la Obregia<sup>1</sup> că altundeva nu aveam unde să mă internez.

Rep.: Te-ai liniștit acolo, te-au ajutat?

E.L.: Da.

Rep.: Sunt oameni OK acolo? Se poartă frumos? Înțeleg

<sup>1</sup> Spitalul Clinic de Psihiatrie Prof. Dr. Alexandru Obregia, București

E.L.: Spital. Adică, ei mă țineau în cameră, pastile ca să fiu calmă, să îmi revin. Arăta tot. Apoi, am mers la fundație, mi-am revenit. După ce am plecat de la ei, am mers în Spania, la muncă.

Rep.: Stai un pic. Deci după ce ai plecat de la Obregia, tu unde ai locuit?

E.L.: La fundație. Deci de la spital au venit și m-au luat la fundație.

Rep.: Deci te-a găsit o fundație. În București?

E.L.: În București, da. După ce mi-am revenit, am făcut cursuri de italiană, nu mai știu ce am făcut, și după le-am zis, vă mulțumesc dar eu nu pot să mai stau aici. Cât să mai stau? Și am plecat în Spania. Mi-am găsit de muncă, patru ani am stat și am lucrat pe câmp.

Rep.: Ce culegeați acolo?

E.L.: Ceapă, usturoi.

Rep.: Patru ani ai stat în Spania?

E.L.: Da.

Rep.: Hablas espagnol?

E.L.: Si!

Rep.: În Spania ți-a fost bine?

E.L.: În Spania mi-a fost bine. Mă plictisiseam că se plătea foarte, foarte puțin. Muncă foarte multă. Și prin relații, cunoscând lume, am plecat în Germania.

Rep.: OK. Deci aveai deja vreo 28 de ani?

E.L.: Da. În Germania, tot așa am stat un an de zile. Am cunoscut un băiat care presupuneam că este cuminte. Dar nu era chiar atât de cuminte. Bine, nu mă bătea, nu am fost exploatată

sau ceva. În schimb, el mă mințea cu banii. Munceam foarte mult, câștigam mai mult decât el. Am lucrat la o fabrică, se făceau salate, răcitură d-astea, sandvici-uri. Eram pe partea cu sandvici-uri. Cât timp am muncit și luam salariu în fiecare lună el nu are bani, nu are bani și nu are bani. Și l-am întrebat, mă, dar de ce nu ai tu bani? De ce nu pui și tu... Că eu dacă fumez, îmi luam tutun, puneam la chirie, puneam peste tot. Mâncare nu mai zic, cumpăram eu. Când aflu de la o prietenă, vezi că băiatul ăsta și-a pus bani deoparte, că el nu a vrut să cheltuie nimic. A, da? OK, atunci eu o să plec.

Rep.: Dar el ce făcea cu banii?

E.L.: Nu știu.

Rep.: Era român?

E.L.: Da. I-am zis, să-ți fie rușine și am plecat! Cunoscând deja Germania și știu limba și mă descurc, am căutat de muncă. Dacă tot eram acolo și nu aveam niciun ban în cont, nu aveam nici 500 de euro... Cu banii ăștia am zis mă ce fac, asta e, plec. Începe calvarul, iar. Dau de locul ăsta de muncă...

Rep.: În Germania, da?

E.L.: Da. Pe anunț scria că este abator de pui. OK. Fiind obișnuită, că dacă am muncit la răcitură deja m-am obișnuit cu temperaturile... Am vorbit, am hotărât ca să ne întâlnim, să vine să mă ia și când ajung la cazare, era cazare de hotel. După ce ajung la cazare, stăm două, trei săptămâni. Începe iar calvarul și nu știam cu să plec că nu aveam nici bani. *M-au dus în nu știu ce sat era, era un câmp. Uite aici o să stai, erau mai multe fete. Nu mai era nimeni, numai fete, am zis mamă... Nu aveam nici telefon, că mi s-a furat telefonul.*

Rep.: Cine ți l-a furat?

E.L.: Cineva de acolo, îți dai seama! Dar deja când am ajuns acolo

mi-au venit deja gândurile din trecut. Am zis, Doamne dacă se repetă iar? Nu știam cum să fug, că nu erau mașini, nu erau oameni, nu era nimic, nimic! Stau. Vreo trei zile nu s-a întâmplat nimic.

Rep.: Dar mâncare vă dădeau?

E.L.: La început a fost bine. După, mă împrietenesc cu fetele. Unele erau șmechere deja, erau obișnuite. Și mă bag cu una în seamă care era tot așa nouă. Am întrebat-o, măi ce se întâmplă aici că uite, eu vorbisem de muncă, m-au dus întâi la hotel? Cică așa am pățit și eu. Doamne... Și cum scăpăm noi de aici?

Rep.: Erau numai românce?

E.L.: Da! Dar anunțul era pentru abator de pui. Am făcut interviul, îți dai seama.

Rep.: În română? Erau români cei care v-au recrutat?

E.L.: Da. Și când vorbesc cu fata asta, am zis, măi cum facem să scăpăm de aici? Și ea mi-a zis, vezi că în fiecare săptămână, când vine o fată nouă ne duce... A! Să vezi ce grijă aveau de fete! Le duceau la controale, să nu fie bolnave, să nu știi ce. A! Perfect! Și s-a nimerit să merg eu, cu fata asta că era nouă și mai erau altele. Crede-mă că am ajuns la ăsta, ce știu eu dacă era ginecolog sau nu, în fine. M-am pus într-un cabinet și vorbesc cu ăla. Și îi spun, acum îmi dai un telefon, dacă nu te dau și pe tine la Poliție, da? „Stai un pic, că eu nu știu ce se întâmplă...”

Rep.: Era român?

E.L.: Da. Și a făcut ce a făcut, a sunat la Poliție și uite, m-a ajutat să vin aici în București.

Rep.: Dar ei ce erau acolo de fapt? Erau proxeneți?

E.L.: Da.